

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรมมีการทำการเกษตรมาตั้งแต่สมัยก่อนกรุงสุโขทัย อาชีพเกษตรกรรมจึงเป็นอาชีพที่มีการสืบทอดดำเนินการติดต่อกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และเมื่อประเทศไทยได้เข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกและมีการบังคับใช้มาตรการสุขอนามัย และสุขอนามัยพืช (Agreement on the Application of Sanitary and Phytosanitary Measures : SPS) ทำให้ต้องกำหนดมาตรการด้านมาตรฐานและความปลอดภัยอาหาร ควบคุมการส่งออก นำเข้า สินค้าเกษตรและอาหารเพื่อให้สอดคล้องกับตามความตกลงดังกล่าว ประกอบกับประเทศไทย ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของความปลอดภัยสินค้าเกษตรและอาหาร เพื่อคุ้มครองประชาชน พืช และสัตว์ ควบคุมสินค้าเกษตรให้ต้องมีการปฏิบัติตามมาตรฐานเพื่อส่งเสริมการส่งออกสินค้า เกษตรและอาหารของประเทศไทยให้สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ จึงมีการตราพระราชบัญญัติ มาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 ขึ้นโดยกำหนดให้คณะกรรมการมาตรฐานสินค้าเกษตรมีอำนาจ ในการกำหนดมาตรฐานสำหรับสินค้าเกษตรและมีสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหาร แห่งชาติ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ทำหน้าที่ในการขับเคลื่อนและนำมาตราฐานสินค้าเกษตร ไปใช้ในการผลิต ส่งออกหรือนำเข้าสินค้าเกษตร การตรวจสอบและรับรอง เพื่อควบคุมกำกับดูแล สินค้าเกษตรของประเทศไทยให้ได้มาตรฐานและมีความปลอดภัย

จากการศึกษาพบว่านับตั้งแต่มีการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 เกิดปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ดังต่อไปนี้ที่เป็นประเด็นปัญหา ดังนี้

1) ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการไม่มีหลักเกณฑ์สำหรับผู้ผลิตสินค้าเกษตรที่ได้รับ ยกเว้นใบอนุญาตผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ

นับตั้งแต่ประเทศไทยมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 โดยกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรเพื่อควบคุมสินค้าและผู้ประกอบกิจการค้าสินค้าเกษตร

โดยกำหนดเงื่อนไขในการปฏิบัติตามมาตรฐานบังคับ คือ การขอรับใบอนุญาต เพื่อให้รัฐสามารถควบคุมการผลิต ส่งออก หรือนำเข้าสินค้าเกษตรให้ได้มาตรฐานและเพื่อความปลอดภัยโดยปัจจุบันสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์อยู่ระหว่างดำเนินการจัดทำมาตรฐานบังคับสำหรับสินค้าเกษตรเพื่อเป็นกลไกในการขับเคลื่อนการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551

จากการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ออกกฎกระทรวงกำหนดขนาดหรือลักษณะของกิจการของผู้ผลิตให้ได้รับยกเว้นใบอนุญาตได้ตามมาตรา 20 วรรคสาม แต่ปรากฏว่าในปัจจุบันไม่ได้มีการใช้บังคับกฎหมายดังกล่าวในการกำหนดยกเว้นใบอนุญาตในการประกอบกิจการของผู้ผลิตสินค้าเกษตร เนื่องจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไม่ออกกฎกระทรวงกำหนดขนาดหรือลักษณะของกิจการของผู้ผลิตที่ได้รับยกเว้นใบอนุญาตผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ จึงทำให้ผู้ผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับที่อาจเข้าข่ายได้รับการยกเว้นใบอนุญาตเป็นผู้ผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับนั้น ไม่ได้ทราบหลักเกณฑ์ในการพิจารณาขออนุญาตของรัฐ และเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานไม่มีหลักเกณฑ์เพื่อใช้ในการพิจารณาขออนุญาตผู้ผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไม่ดำเนินการออกกฎกระทรวงกำหนดขนาดหรือลักษณะของกิจการของผู้ผลิตให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องขอรับใบอนุญาตเป็นหลักเกณฑ์กลางที่ชัดเจนแน่นอน เป็นมาตรฐานเดียวกันในการพิจารณาขออนุญาต จึงส่งผลต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาขออนุญาตขนาดหรือลักษณะของกิจการของผู้ผลิตสินค้าเกษตรให้ไม่ต้องขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับการกระทำดังกล่าวจึงส่งผลให้เกิดปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการไม่มีหลักเกณฑ์สำหรับผู้ผลิตสินค้าเกษตรที่ได้รับยกเว้นใบอนุญาตผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ

ดังนั้นการที่ประเทศไทยไม่ดำเนินการแก้ไขปัญหาการไม่มีหลักเกณฑ์สำหรับผู้ผลิตสินค้าเกษตรที่ได้รับยกเว้นใบอนุญาตผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ จึงทำให้เกิดผลเสียกับผู้ผลิตสินค้าเกษตรที่มีขนาดหรือลักษณะของกิจการที่เข้าข่ายได้รับยกเว้นใบอนุญาตผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับซึ่งไม่ได้รับทราบหลักเกณฑ์วิธีการในการพิจารณาขออนุญาตล่วงหน้า และชัดเจนแน่นอน ก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติในการพิจารณาขออนุญาตได้ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานไม่มีหลักเกณฑ์เพื่อใช้ในการพิจารณาส่งผลต่อการปฏิบัติงาน

ตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่และไม่สอดคล้องกับความตกลงว่าด้วยการบังคับใช้มาตรการสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช และความตกลงว่าด้วยอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้า

2) ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรฐานสินค้าเกษตรภายในประเทศ

ปัจจุบันประเทศไทยนำมาตรฐานขององค์การระหว่างประเทศที่เป็นมาตรฐานกลางมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรเพื่อส่งเสริมสินค้าเกษตรของประเทศไทยให้ได้คุณภาพ มีมาตรฐาน ปลอดภัยต่อสวัสดิภาพ สุขอนามัยของประชาชน พืช และสัตว์ เพื่อความมั่นคงของประเทศ เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และให้สอดคล้องกับพันธกรณีระหว่างประเทศ

จากการศึกษาพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 พบว่ามาตรา 15 กำหนดให้คณะกรรมการมาตรฐานสินค้าเกษตรมีอำนาจในการกำหนดมาตรฐานสำหรับสินค้าเกษตรเป็นมาตรฐานบังคับหรือมาตรฐานทั่วไป โดยกำหนดในเรื่องที่เกี่ยวกับวิธีการ กรรมวิธี หรือกระบวนการจัดการการผลิตหรือคุณลักษณะของสินค้าเกษตรที่เกี่ยวกับคุณภาพและความปลอดภัยทางเคมี ชีวภาพ กายภาพ ความปลอดภัยด้านสุขอนามัยหรือสุขอนามัยพืช หีบห่อ การบรรจุหีบห่อ การทำเครื่องหมายหรือฉลาก การตรวจสอบ การประเมิน ทดสอบ ทดลอง วิเคราะห์ หรือวิจัย ตามมาตรา 16 เมื่อกำหนดมาตรฐานบังคับแล้วผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับต้องขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 20 และต้องขอรับการตรวจสอบและได้รับใบรับรองตามมาตรา 27 กรณีกำหนดเป็นมาตรฐานทั่วไปถ้าผู้ผลิต ผู้ส่งออก หรือผู้นำเข้าสินค้าเกษตรมีความประสงค์จะขอรับการตรวจสอบและขอรับใบรับรองตามมาตรฐานทั่วไปให้ดำเนินการยื่นคำขอรับการตรวจสอบรับรองมาตรฐานทั่วไปจากผู้ประกอบการตรวจสอบมาตรฐานที่ได้รับใบอนุญาตให้ตรวจสอบและรับรองมาตรฐานจากสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ หรือจากหน่วยงานของรัฐซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบและรับรองมาตรฐานตามกฎหมายตามมาตรา 31 แต่ปรากฏว่าสินค้าเกษตรที่จำหน่ายในตลาดสดหรือตลาดกลางซื้อขายสินค้าภายในประเทศจำนวนมากไม่ได้ผ่านการตรวจสอบและรับรองตามมาตรฐานที่องค์การระหว่างประเทศหรือคณะกรรมการมาตรฐานสินค้าเกษตรกำหนดจึงทำให้เกิดปัญหาการบังคับใช้มาตรฐานสินค้าเกษตรภายในประเทศที่มีมาตรฐานต่ำกว่าสินค้าเกษตรที่ส่งออกไปต่างประเทศ

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าสินค้าเกษตรที่ผลิตเพื่อจำหน่ายในตลาดสดหรือตลาดกลางซื้อขายสินค้าภายในประเทศมีคุณภาพมาตรฐานที่ต่ำกว่าสินค้าเกษตรที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นผลจากการที่พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 ไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับให้ผู้ผลิตสินค้าเกษตรเพื่อจำหน่ายในตลาดสดหรือตลาดกลางซื้อขายสินค้าภายในประเทศต้องนำ

มาตรฐานสินค้าเกษตรที่คณะกรรมการมาตรฐานสินค้าเกษตรกำหนดไปใช้ในการผลิต และไม่มีมาตรการในการส่งเสริมหรือจูงใจให้ผู้ผลิตสินค้าเกษตรนำสินค้าเกษตรมาขอรับการตรวจสอบและรับรองตามมาตรฐานส่งผลให้เกิดปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรฐานสินค้าเกษตรภายในประเทศ ประชาชนที่บริโภคสินค้าเกษตรของประเทศไทยไม่ได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยอย่างเพียงพอ ทำให้เกิดความไม่เสมอภาคและความเหลื่อมล้ำระหว่างผู้บริโภคสินค้าเกษตรภายในประเทศกับต่างประเทศ

ดังนั้นการที่ประเทศไทยไม่ดำเนินการแก้ไขปัญหาการบังคับใช้มาตรฐานสินค้าเกษตรภายในประเทศจึงทำให้เกิดผลเสียกับประชาชนผู้บริโภคสินค้าเกษตรและเกษตรกรผู้ผลิตสินค้าเกษตร เนื่องจากสินค้าเกษตรที่จำหน่ายในตลาดสดหรือตลาดกลางซื้อขายสินค้าภายในประเทศไม่มีการบังคับให้ผู้ผลิตต้องขอรับการตรวจสอบและรับรองตามมาตรฐาน ขาดการควบคุมความปลอดภัย จึงส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้บริโภคสินค้าเกษตรที่มีการปนเปื้อนของสารเคมีในปริมาณที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพร่างกาย นอกจากนี้ผู้บริโภคสินค้าเกษตรแล้วเกษตรกรซึ่งเป็นผู้ผลิตสินค้าเกษตรที่ไม่มีการควบคุมการผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานก็มีความเสี่ยงต่อการได้รับสารเคมีที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพร่างกาย และส่งผลกระทบต่อดินและน้ำที่ปนเปื้อนสารเคมีก่อให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมและส่งผลกระทบต่อเกษตรกรกรรมของประเทศไทยด้วย

3) ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการทับซ้อนของหน่วยงานในการทำหน้าที่ในการกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตร

ปัจจุบันประเทศไทยกำหนดให้มีหน่วยงานหลายหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการกำหนดมาตรฐานซึ่งหน่วยงานต่าง ๆ นั้นสังกัดกระทรวงที่แตกต่างกัน โดยกำหนดให้สำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มีอำนาจหน้าที่กำหนดมาตรฐานสำหรับสินค้าเกษตรตามพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 และกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา กระทรวงสาธารณสุข มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดมาตรฐานสำหรับอาหารตามพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522

จากการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 มีเจตนารมณ์ในการควบคุมคุณภาพ มาตรฐานและความปลอดภัยของสินค้าเกษตร ซึ่งแตกต่างจากพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522 ที่มีเจตนารมณ์ในการควบคุมคุณภาพ มาตรฐานและความปลอดภัยอาหารทั้งสองหน่วยงานจะดำเนินการกำหนดมาตรฐาน โดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายคนละฉบับ และมาตรฐานที่กำหนดนั้นมุ่งหมายควบคุมสินค้าที่แตกต่างกัน แต่ปรากฏว่านิยามคำว่า “สินค้าเกษตร” ตามพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 และนิยามคำว่า “อาหาร” ตามพระราชบัญญัติ

อาหาร พ.ศ. 2522 มีความหมายที่ทับซ้อนกันเนื่องจากนิยามคำว่าอาหารมีความหมายกว้างครอบคลุมถึงสินค้าเกษตรด้วย ทำให้การบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 และพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522 จึงเกิดปัญหาเกี่ยวกับการทับซ้อนของหน่วยงานในการทำหน้าที่ในการกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรส่งผลให้ทั้งสองหน่วยงานกำหนดมาตรฐานเพื่อควบคุมคุณภาพและความปลอดภัยของสินค้าเกษตรและอาหารซ้ำซ้อนกัน

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการที่มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารหลายหน่วยงานนั้นทำให้เกิดปัญหาในการใช้อำนาจตามกฎหมายเพื่อกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารที่ซ้ำซ้อนกัน ส่งผลให้เกิดข้อพิพาทระหว่างหน่วยงานเนื่องจากต่างฝ่ายต่างอ้างอำนาจตามกฎหมายในการกำหนดมาตรฐานสินค้า ก่อให้เกิดความสับสนแก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานและผู้อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายมาตรฐานสินค้าเกษตรและกฎหมายอาหารและการที่มาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารเรื่องเดียวกันมีความซ้ำซ้อนกันจึงส่งผลกระทบต่อการทำงานของหน่วยงานตามกฎหมายในการควบคุมตรวจสอบที่ไม่สามารถใช้อำนาจเพื่อควบคุมความปลอดภัยของสินค้าเกษตรและอาหารได้อย่างมีประสิทธิภาพ การกระทำดังกล่าวจึงส่งผลให้เกิดปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการทับซ้อนของหน่วยงานในการทำหน้าที่ในการกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตร

ดังนั้น การที่ประเทศไทยไม่ดำเนินการแก้ไขปัญหาค่าความทับซ้อนในการทำหน้าที่กำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารของสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติและสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา จึงทำให้เกิดผลเสียกับการดำเนินการกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารของประเทศไทยที่ขาดความเป็นเอกภาพ มีปัญหาในการตีความกฎหมายเนื่องจากผู้ปฏิบัติงานสับสนและไม่เข้าใจนิยามคำว่า “สินค้าเกษตร” และ “อาหาร” ทำให้ทั้งสองหน่วยงานกำหนดมาตรฐานซ้ำซ้อนกัน ส่งผลให้เป็นการเพิ่มภาระแก่ผู้ผลิต ผู้นำเข้า และผู้ส่งออกสินค้าเกษตรและอาหารซึ่งตกอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายที่ต้องขอรับใบอนุญาตจากสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติและสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา และต้องขอรับการตรวจสอบและได้รับใบรับรองตามมาตรฐานที่ทั้งสองหน่วยงานกำหนดด้วยจึงสามารถผลิตและจำหน่ายสินค้าได้ ทำให้ต้นทุนการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารเพิ่มสูงขึ้น ส่งผลกระทบต่อผู้บริโภคที่ต้องบริโภคสินค้า กระทั่งต่อความเชื่อถือในคุณภาพมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารทำให้ไม่สามารถใช้บังคับกฎหมายเพื่อควบคุมความปลอดภัยของสินค้าเกษตรและอาหารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตร ตามพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 โดยการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และหลักการทางกฎหมายของต่างประเทศ พบว่าต้องมีการนำหลักการและแนวคิดของต่างประเทศมาปรับใช้เพื่อแก้ไขปัญหาของประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

1) แนวทางแก้ไขปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการไม่มีหลักเกณฑ์สำหรับผู้ผลิตสินค้าเกษตรที่ได้รับยกเว้นใบอนุญาตผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับ

ผู้วิจัยเห็นควรให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ดำเนินการออกกฎกระทรวง กำหนดขนาดหรือลักษณะของกิจการของผู้ผลิตสินค้าเกษตรให้ได้รับยกเว้นใบอนุญาต ตามบทบัญญัติมาตรา 20 วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 โดยกำหนดรายละเอียดในกฎกระทรวงแบ่งออกเป็นลักษณะและกิจการของผู้ผลิตสินค้าเกษตรที่ได้รับยกเว้นใบอนุญาตผลิตสินค้าเกษตรตามมาตรฐานบังคับตามประเภทของการผลิตสินค้านั้นๆ คือ การผลิตพืช การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ และการเพาะเลี้ยงสัตว์บก พร้อมทั้งกำหนดขนาดของพื้นที่เพาะปลูกหรือเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและสัตว์บกแยกตามชนิดของพืชและสัตว์ที่ทำการผลิต

2) แนวทางแก้ไขปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้มาตรฐานสินค้าเกษตรภายในประเทศ

ผู้วิจัยเห็นควรแก้ไขปัญหาโดยส่งเสริมให้เกษตรกรเข้าสู่ระบบมาตรฐานโดยการรับรองมาตรฐานแบบกลุ่ม และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 ดังนี้

“มาตรา 31 ในกรณีที่มีประกาศกำหนดมาตรฐานทั่วไปสำหรับสินค้าเกษตรใดแล้วผู้ผลิตผู้ส่งออกหรือผู้นำเข้าแล้วแต่กรณี ซึ่งสินค้านั้นจะขอรับการตรวจสอบและขอรับใบรับรองตามมาตรฐานทั่วไปจากผู้ประกอบการตรวจสอบมาตรฐานก็ได้

กรณีที่ผู้ผลิตไม่ขอรับการตรวจสอบและขอรับใบรับรองตามมาตรฐานทั่วไปจากผู้ประกอบการตรวจสอบมาตรฐาน จะต้องนำสินค้าที่ผลิตมาสุ่มตรวจเพื่อประเมินความเสี่ยงที่อาจจะส่งผลกระทบต่อสินค้าเกษตร ระบุและกำหนดการควบคุมที่เป็นการป้องกัน สอดส่องควบคุมปฏิบัติการของการควบคุม และเก็บรักษาบันทึกของการสอดส่องควบคุมไว้เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบด้วย

การตรวจสอบและรับรองและค่าบริการตรวจสอบและรับรองตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้นำมาตรา 29 และมาตรา 30 มาใช้บังคับกับการนำเข้าซึ่งสินค้าเกษตรตามมาตรฐานทั่วไปโดยอนุโลม”

3) แนวทางแก้ไขปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการทับซ้อนของหน่วยงานในการทำหน้าที่ในการกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตร

ผู้วิจัยเห็นควรแก้ไขปัญหาโดยปรับปรุงโครงสร้างองค์กรที่ทำหน้าที่ในการกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารของประเทศไทยโดยรวมอำนาจหน้าที่ของสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารแห่งชาติ และสำนักอาหาร สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา โดยจัดตั้งเป็นสำนักงานมาตรฐานอาหาร อยู่ภายใต้สังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เพื่อทำหน้าที่กำหนด ควบคุม กำกับดูแลงานด้านมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารตั้งแต่ระดับเพาะปลูก กระบวนการผลิต การแปรรูป การขนส่ง และการจำหน่ายแก่ผู้บริโภค และให้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติมาตรฐานสินค้าเกษตร พ.ศ. 2551 และใช้บังคับเฉพาะพระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522 เพื่อให้เกิดความเป็นเอกภาพในการกำหนดมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารของประเทศไทย ไม่เกิดความทับซ้อนในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงานที่ทำหน้าที่เป็นผู้รักษากฎหมาย และสามารถกำกับดูแลงานด้านความปลอดภัยอาหารได้ตั้งแต่เพาะปลูกจนถึงผู้บริโภค